

BODÓ CSIBA GIZELLA

Mint egy gyermek

Minden felhőt megcsodálok
S minden naplementét,
Csontra vetkőzött faágat,
Válást benyújtó levélkét.

Elolvadok minden kiscicától,
S minden árteret fotóznék,
Teremtés öblös kosara, gyümölcsöd
Mitől oly csábító édes-méz.

A világ gyönyörű! – színeken túl,
A szivárvány fölött a túl-világ van?
A természet egyesül szép halállal?
Az ember gyógyul-e ember által?

Naplementém

Szálfák fényes törzsei
Vonták fogságba a naplementét,
Őrizték kemény kopóként,
Uralni nem tudták, elengedték.

Naplemente, minden eltűnésed
Közelebb repít a véghez,
Lelőtt sasként vagy beteg verébként
Közeledem az éghez.

A fák rácsain innen
Nincs kötve a szabadságom,
Mégis, a vörös korongon túli,
Fényes illatú mezőkre vágyom.

Éjszakai forgalom

Az ég vászna szertefoszlott,
Felhő-rongyokba burkolózott
A vérbe mártott ujjú naplemente,
Fényét a hegybe törölte.
Lángolt a távol,
Mint Nero Rómája,
Így történik – nap, nap után,
Nyugaton süllyed a Nap gyásza.

Talán Hekaté nem hagyott aludni,
Vagy csak a kötélén száradó holmi
Mozdult, libbent a gáz lángjára,
Párnán is érződött izzása.
Éjszaka minden úgy összeolvad,
Süllyed, vagy felemel, – kiüresedel,
Eltűnsz, mint hajdan Lemúria,
S az álmokon átszáguld létezett
Vagy majd létező világok korszaka.
– Számtalan álom, megannyi élmény
egyetlen éjszaka.

Titkok

A hegyfőt ködsál takarja,
mi mögötte van, titok.
A nagy titok te vagy,
Ki ismer téged,
Az a még nagyobb!
Üres kockák négyszögében...
Erről szól az élet: keressétek!
A válaszok a megfejtetlen
Megfejtések.

*

Védett völgyben,
Ringató vízben
Lubickol létem.
Honnan kerültem,
Hogyan merültem,
Féltem, kértem?
Talán majd megértem.

De már itt vagyok
A körben,
Mélybarna Földanya méhe,
Itt ringok a közepében,
Szíve dobbanását,
fejem felett hallgatom, –
Dobbanásban körbeölel, –
Térj vissza!
Térj vissza –
Magzatom!

*

Milyen megsemmisülés,
Milyen születés,
Találkozások órája
Az elcsendesedés.
Kik elmentek, jönnek sorba',
A világ nagy folyója sodorja
Emléküket.

Ballagunk és reménykedünk

Csak ballagunk sárguló avarban,
az utat nézve, lehajtva fejünk,
messze érünk, vagy maradnak elvarratlan...?
csak ballagunk és reménykedünk!

A Napra bízva

Álmomban nincs korom,
S nem szólítanak nevemen.
Hajnalban magamat keresem,
Hogy visszahozzam valakinek!

Álmomban mindig utazom,
Pörögnek köröttem útitársak,
Mint kik járműre várnak,
Ébredéskor már nem jönnek velem.

A Hold halványan elsétál,
Csókot nem pecsétel homlokomra,
A Napra bízva életre lehelésem,
A csillagok lehullnak takarómra!

Változó – változatlanok

Keze nyoma a vállamon,
Sziklába örökölt páfránylevél
Finom, füstölő-kígyózás illatú tenyér,
Mi belengte arcom és a szobát –
Valami édes éteri, valami más,
Mint a hétköznapok.
Ezzel az emlékkel ballagok
A folyó partján, mi azóta kicsit feljebb talán,
De a folyó száz esztendőttől úszott
A kanyarnak ezen a hajlatán.
Ezer változás a szigetek oldalán.
Változott a vízmeder ott átellen',
Csak a kezed nyoma, az illat nem változott,
A szentendrei töltésen sétál velem.

Képzeld el... irodalmi folyóirat: <http://www.kepzeldel.hu>.